

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 30 stycznia 1924 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na mocy ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) w brzmieniu nadanem jej ustawą z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 459) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. № 74, poz. 582) ulega następującym zmianom:

1) Paragraf 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 13. Wywóz zagranicę walut zagranicznych i dewiz oraz marek polskich dozwolony jest bez uzyskania specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 1.000 złotych.

Jeśli osoba wyjeżdżająca zagranicę posiada w paszporcie wizę, uprawniającą ją do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej ponad równowartość 1.000 złotych.

Osoby wyjeżdżające na obszar w m. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć bez zezwolenia sumę, stanowiącą równowartość 250 złotych.

Osoby przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p. mają prawo do przeniesienia zagranicę sumy, odpowiadającej równowartości 100 złotych jednorazowo i 500 złotych miesięcznie.

Do wywozu sum wyższych, niż wymienione w ustępach 1 — 4 niniejszego paragrafu, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów, o ile suma nie przekracza równowartości 5.000 złotych. Do wywozu sum wyższych wymagane jest zezwolenie Komisarza dla spraw dewizowych”.

2) Paragraf 14 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 14. Przepis § 13 odnośnie do wywozu marek polskich ma zastosowanie zarówno przy wywozie gotowizny, jako też przy wywozie czeków i przekazów oraz wszelkich

zobowiązań pieniężnych opiewających na marki polskie”.

- 3) W paragrafie 19 zdanie „Dyspozycje temi sumami mogą być dokonywane na zasadach, wskazanych w § 25 niniejszego rozporządzenia” zastępuje się zdaniem: „Dyspozycje temi sumami mogą być dokonywane jedynie w wypadkach i na warunkach, przewidzianych w punktach 1—2 paragrafu 25”.
- 4) Tytuł rozdziału VI otrzymuje brzmienie: „VI. Rachunki w walutach zagranicznych, udzielanie kredytów w walutach zagranicznych oraz wypłaty przekazów w tychże walutach”.
- 5) Paragraf 24 otrzymuje brzmienie następujące: „§ 24. Prowadzenie rachunków w walutach zagranicznych i przyjmowanie wszelkiego rodzaju wkładów w tychże walutach dozwolone jest Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, na zasadach przez nią ustalonych, oraz bankom dewizowym”.
- 6) Paragraf 25 otrzymuje brzmienie: „§ 25. Wypłaty z rachunków w walutach zagranicznych, prowadzonych przez banki dewizowe, mogą być dokonywane w efektywnej walucie zagranicznej w następujących wypadkach:
  - 1) o ile u posiadacza takiego rachunku zachodzą warunki wymagane dla kupna walut zagranicznych w myśl §§ 6—9, przyczem w wypadku tym wypłata może nastąpić tylko w drodze przekazu zagranicę;
  - 2) o ile wypłata dokonywa się celem subskrypcji akcji Banku Polskiego lub pożyczek państwowych, wypuszczonych w walucie zagranicznej. W tym wypadku waluta zagraniczna nie może być wypłacona na ręce klienta, lecz musi być przekazana instytucji, przyjmującej wpłaty na subskrypcję;
  - 3) w wypadku, gdy właścicielem rachunku w walucie zagranicznej jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, może osoba ta dysponować sumami, złożonymi na tym rachunku bez ograniczeń, o ile sumy te wpłynęły bezpośrednio z zagranicy. Przepis ten nie dotyczy jednak specjalnych rachunków w walutach zagranicznych, o których mowa w § 19.
- 7) Po paragrafie 25 wprowadza się paragraf 25a, 25-b, 25-c, 25-d o następującem brzmieniu:

„§ 25-a. Minister Skarbu może udzielić Bankowi dewizowemu zezwolenia na przyjmowanie wkładów w walutach zagranicznych, na prowadzenie rachunków w tychże walutach, na oprocentowanie tego rodzaju wkładów, względnie rachunków, jak również na wypłaty z tychże rachunków oraz zwrot tych wkładów bez ograniczeń, przewidzianych w 25.

§ 25-b. Bank, posiadający zezwolenie, o którym mowa w § 25-a, ma prawo udzielania kredytów w walutach zagranicznych we wszelkich formach osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, z zastrzeżeniem spłaty tych kredytów w efektywnych walutach zagranicznych.

§ 25-c. Waluty zagraniczne, wpłacone na rachunki i wkłady wymienione w paragrafie 25-a, uważane będą za pochodzące z legalnego źródła.

§ 25-d. Udzielone Bankowi na podstawie § 25-a zezwolenie wygasa, gdy Bank utraci prawa Banku dewizowego. Niezależnie od powyższego wypadku zezwolenie może być cofnięte tylko w razie nieprawidłowego prowadzenia przez Bank interesów, dozwolonych na podstawie § 25-a i 25-b. W wypadkach tych nie mogą być wszelako naruszone prawa cywilne zainteresowanych osób trzecich”.

- 8) Paragraf 26 otrzymuje brzmienie:

„§ 26. Przekazy wystawiane z zagranicy na Polskę, opiewające na waluty zagraniczne, na rzecz osoby fizycznej lub prawnej, zamieszkałej, lub posiadającej siedzibę w kraju, mogą być wykonywane tylko w markach polskich po kursie dziennym.

Wypłacanie tego rodzaju przekazów w efektywnych zagranicznych pieniądzach dozwolone jest tylko za zgodą Ministra Skarbu”.

- 9) Paragraf 55 otrzymuje brzmienie:

„§ 55. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą pieniędzy rosyjskich oraz nie przewidują ograniczeń co do obrotu zagranicznymi monetami kruszcowymi wewnątrz kraju”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*